

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№9 (154) вересень 2017р.

У Ківерцях відзначили подвійний ювілей собору Покрови Пресвятої Богородиці. Докладніше про подію – на с. 5

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

20 вересня – преподобномученика Макарія Канівського, архимандрита Овруцького, Переяславського

Макарій Канівський та Овруцький — український православний релігійний діяч, архимандрит Пінський, Овруцький, Переяславський.

Народився в м. Овручі на Волині (тепер Житомирська обл.) на початку XVII століття в українській шляхетній родині: за одними даними, Токаревських, за іншими — Торських. Коли йому було 25 років, постригся у ченці з ім'ям Макарій у монастирі Успення Пресвятої Богородиці в Овручі. Невдовзі став ієродіаконом, потім — ієромонахом. Потому його переводять у Куп'ятницький монастир, де він стає улюбленим усіма во Христі братом – за племінючу віру, чесність і безкорисність, відданість волі Божій. Його призначають настоятелем і керівником братства у заснованому ним монастирі при Каменецькій Воскресеньській школі (біля Гродна).

У 1659 році братія Овруцького Успенського Заручайського монастиря вибирає його своїм ігуменом. Архієпископ Лазар, що керував тоді Київською митрополією, висвятив ченця на

архимандрита і направив у цю обитель. Макарій керував нею майже 15 років. Багато бід і неприємностей довелось пережити. Це були тяжкі часи для Православ'я. Єзуїти й уніати, не звертаючи уваги на права, дані польською державою православним, усіма силами нищили нашу віру. Вони руйнували монастирі, виганяли монахів.

Також преподобний різними методами навчав люд. А братію вчив терпіння такими словами: «Небесного вінця прийняти неможливо, якщо не замучать за Закон». Так сталося і з самим Макарієм.

У 1676 році гетьман Петро Дорошенко, що був підданим турецького султана, підкорився російському цареві. Султан Магомет IV замість нього проголосив гетьманом сина Богдана Хмельницького – Юрія, який був у нього в полоні. Турки пішли походом на Україну, підкорили її новому гетьману. Розрушивши Чигирин, вони підійшли до Канева, зруйнували і вирізували місто, обступили монастир. Вибивши двері обителі, ввірвалися до неї. Преподобний Макарій вийшов із хрестом і став при воротах.

Вороги схопили Макарія, почали катувати,

а він молився до Бога, щоб Той укріпив його віру, аби залишитися вірним до кінця.

Коли турки покинули місто, люди прийшли розбирати згарище і знайшли тіло преподобного Макарія, яке не згоріло, а залишилося, як живе. Преподобний лежав у волосяниці з хрестом на грудях, а інший хрест був у руках. Його похоронили на тому місці, де був жертвник храму. Але місце за якийсь час було забуто.

Через 19 літ, у 1688 році, при копанні фундаментів монастирської церкви викопали і відкрили гроб, у ньому були нетлінні мощі святого Макарія. Від них відбулося багато зцілень. У 1786 році їх перевезли до Переяславського Воскресеньського храму, бо на Канів часто нападали вороги.

Крім цього дня смерті, 26 травня відзначають день перенесення мощей святого, а 23 жовтня спомінають у Соборі волинських святих.

Віталій КЛИМЧУК

Пам'ятник Макарію (Токаревському)
встановлено в Овручі, освячено 2008 року

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця популярна волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштово-відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – 2 грн 49 к. (без вартості приймання передплати). Індекс у поштово-каталозі обласної періодики – 91241. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslaviavolyni.org.ua

ХРОНІКА

У Луцьку вшанували померлого бійця

У юнацькій бібліотеці обласного центру 26 липня відкрили виставку картин померлого воїна АТО Володимира Бабія. Перед початком настоятель луцької парафії Преподобного Іова Почаївського священика Олександр Вронський відслужив панахиду.

Як зазначила на своїй сторінці у «Фейсбуці» головний бібліотекар Любов Фрадинська, цей захід організовано не лише в пам'ять про померлого військовика, а й для того, щоби продовжити справу, якою він займався, коли захворів.

Володимир Бабій ніс службу в зоні АТО у складі 54-ї ОМБр. Унаслідок ураження хімічною зброєю захворів на рак верхньої щелепи. Незважаючи на те, що Володимир сам потребував допомоги, він розпочав малювати картини, зокрема, ікони та продавати їх, а на виручені кошти допомагав іншим. Так, в останні дні свого життя збирав гроші для онкохворої дівчинки Насті Абрамчук. Під час проведення виставки теж тривав збір коштів на її лікування.

Генеральний штаб висловив подяку капеланові

Голова ГО «Військові капелани Волині» протоієрей Михайло Бучак отримав подяку від начальника Генштабу ЗСУ Віктора Муженка.

26 липня генерал армії відзначив вагомий внесок душпастиря «у формуванні служби військового духовенства», здійсненні душпастирської опіки та морально-психологічної підтримки особового складу військуча району проведення АТО.

У духовних школах відбулися вступні іспити

26–27 липня у Волинській православній богословській академії та Волинському православному коледжі провели іспити для вступу. Про це повідомив сайт Vpba.org.

Перед іспитами відбулася спільна молитва із абітурієнтами у домовому храмі Всіх волинських святих, яку очолив проректор з навчальної роботи протоієрей Ігор Скиба.

Потому вступники до Волинського православного коледжу писали диктант з української мови, склали іспит із церковного співу та проходили співбесіду з професорсько-викладацькою комісією, яку очолив ректор протоієрей Володимир Вакин. З абітурієнтами до ВПБА проведено конкурс на знання основ православного віровчення, вони пройшли перевірку музичних здібностей. Вступники на магістратуру склали фаховий іспит.

На завершення о. Ігор зачитав список прийнятих до духовних шкіл та побажав із користю провести час у цьому виші.

Коли відзначати день міста Луцька?

Митрополит Луцький і Волинський Михайл піддав критиці традицію святкування дня міста в обласному центрі 23 серпня. Владика обгрунтував необхідність іншої дати для цього під час проповіді 30 липня, у 8-му неділю після П'ятдесятниці, із завершення Божественної Літургії в кафедральному соборі Святої Трійці.

Архієрей нагадав, що покровителем Луцька є святий Миколай Чудотворець. Його Церква особливо вшановує 19 грудня та 22 травня. Тож логічно було б відзначати день міста в котрийсь із цих днів. Тим більше, що 23 серпня в історії нічого видатного, пов'язаного з обласним центром, не відбулося.

Подібні непродумані або ж чужі традиції керуючий епархією пояснює байдужістю людей до духовності та історії свого краю. Для прикладу архієпископ розповів, як його привітали у день вшанування Казанської ікони Божої Матері, проте назвати дату свята Волинської ікони Богоматері не змогли. «То де ми живемо? – запитав владика. – В Казані чи на Волині?»

Підсумовуючи, високопреосвященний закликав краян духовно зростати, пізнавати історію рідного краю, шанувати насамперед свої свята, місцевих святих, котрими треба пишатися і з яких слід брати приклад.

— 3 ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ —

17-та неділя після П'ятдесятниці (Мф 15:21–28)

Сьогодні наш духовний погляд спрямовано на важливу подію, яку описав євангеліст Матфей. Христос на прохання жінки-хананейки звільнив її дочку від злого духа. Смуток і страждання матері та дочки перемінилися на невимовну радість.

Кожен раз, читаючи Святе Письмо, ми стаємо духовними свідками великих чудес, які здійснював Христос для укріплення людської віри. Милосердний Учитель бачив людську труднощі, співчував кожній людині, яка з вірою в серці просила про допомогу. Інколи Христос випробовував віру людини перед Своїми учнями. Про таке випробовування ми дізнаємося із читання Святого Євангелія. Христос ніби не чув благання матері, яка йшла за Ним і голосно кричала: «Змилуйся наді мною!»

Любов матері до своєї дитини є безмірною. Страждання і муки дочки великим болем проникли в серце матері. Кожен, хто має дітей, може усвідомити материнський біль.

Апостоли ставилися з великою любов'ю до ближніх, і тому Господь вибрав їх Своїми учнями. Апостоли співчували бідній матері і просили Ісуса допомогти їй. Своїм прикладом вони показують нам, що слід молитися за тих, хто в біді.

Ця жінка була не із вибраного ізраїльського народу, а з хананейців – ідопоклонників. Однак її віра в Ісуса була настільки непохитна, що Христос сказав їй такі слова: «Твоя віра велика, – нехай буде тобі, як ти хочеш!» – і її дочка зцілилася.

Таким же смиренням здобув Його прихильність і римлянин-сотник: коли Він звернувся до Ісуса з проханням зцілити свого слугу, Господь відповів: «Я прийду і зцілю його». Сотник же у відповідь сказав: «Господи! Я недостойний, щоб Ти увійшов під покрівлю мою; але промов тільки слово і виждує слуга мій» (Мф 8:7–8). І він не прийняв Господа під покрівлю свою – він прийняв Його в Своє серце. Чим більше смирення людини, тим більше вона отримує, і тим повніше.

Якщо ми хочемо, аби наша молитва була почута, молимося так, як молилася жінка-хананейка. Коли вона перший раз звернулася до Ісуса, то Він не озвався до неї і словом, а до учнів сказав: «Я посланий лише до загублених овець дому Ізраїлевого», тобто до євреїв. Тоді вона звернулася до Ісуса вдруге: «Господи, допоможи мені». Він їй відповів: «Не добре взяти хліб у дітей і ки-

дати псам», але ті слова Ісуса її не образили, вона далі продовжує просити: «Так, Господи! Але і пси їдять крихти, що падають зі столу господарів їхніх». Тими словами вона цілком упокорюється перед Ісусом і показує велику свою віру, що Він може виконати її прохання. На це Ісус їй відповів: «О жінко! Велика віра твоя: нехай буде, як ти хочеш» (Мф. 15:23, 25, 28).

Отож, молимося так, як молилася жінка-хананейка. Наша молитва буде лиш тоді вислухана, коли виконана з увагою, вірою, покорою і терпеливістю.

Віталій КЛИМЧУК

— ПІЗНАЄМО БІБЛІЮ —

НАСАДЖЕННЯ ВИНОГРАДНИКА НОЄМ

«Сини Ноєві, що вийшли з ковчега, були: Сим, Хам і Яфет. Хам же був батьком Ханаана. Ці троє були синами Ноєвими, і від них заселилась уся земля. Ной почав обробляти землю і насадив виноградник; і випив він вина, і сп'янів, і лежав оголеним у наметі своєму. І побачив Хам, батько Ханаана, наготу батька свого, і вийшовши, розповів двом братам своїм. Сим же і Яфет взяли одяг і, поклавши його на плечі свої, пішли задом і покрили наготу батька свого; обличчя їхні були повернені назад, і вони не бачили наготи батька свого. Ной виверезів від вина свого і довідався, що вчинив над ним менший син його...» (Бут. 9:18–24).

«Сини Ноєві, що вийшли з ковчега, були: Сим, Хам і Яфет». Звідси починається новий біблійний розділ – історія дітей і подальшого потомства Ноя. Що стосується значення самих імен його безпосередніх дітей, то, згідно з найбільш прийнятим тлумаченням, слово «Сим» означає «знак», або «ім'я»; слово «Хам», імовірно, означає «пекучий, чорний, темний, смаглявий», а слово «Яфет» – «поширення». Перерахування синів Ноя зроблено тут, аби показати: людство не мало крім них ніяких інших родоначальників.

«Хам же був батьком Ханаана».

Ханаан тут вказаний як представник того племені хамітів, які отримали ім'я хананей і, живучи згодом по сусідству з євреями, найбільше перетиналися з історією богобраного народу (Бут. 12:6).

«Ці троє були синами Ноєвими, і від них заселилась уся земля».

Далі (Бут. 11:1, 19:31) ми побачимо більш докладне розкриття цієї думки. Тут же можемо лише відзначити, що потомство Сима (семіти) заселило Месопотамію, Сирію й Аравію; потомство Хама емігрувало головним чином в Африку; нащадки Яфета поширилися по північній частині Азії, в Індії, Європі (Діян. 17:26). Яфетичні, або індоєвропейські народи становлять найбільшу мовну групу людства. Український народ належить до яфетичних.

«Ной почав обробляти землю і насадив виноградник...» Вірменія, де, за свідченням Біблії, зупинився Ной в ковчег, вважається батьківщиною винограду.

«...І випив він вина, і сп'янів, і лежав оголеним у наметі своєму».

Помірне вживання винограду, виноградного соку й вина є прекрасним і здоровим

Закінчення на с. 3

У Ковелі освячено дошку Андрієві Задорожному

У третю річницю загибелі командира мінометної батареї 1-го батальйону 51-ї ОМБр установлено пам'ятний знак на фасаді міського військомату.

1 серпня меморіальну дошку освятили настоятелі парафії Рівноапостольного великого князя Володимира у Ковелі протоієрей Віталій Лехкобит, громади Преображення Господнього у Ковелі священик Ростислав Дідух та військовий капелан, настоятель парафії Великомученика і цілителя Пантелеймона в селищі Люблинець Ковельського районного деканату протоієрей Матвій Олійник.

У богослужінні взяли участь рідні та друзі загиблого, військові побратими, представники влади та громадськості.

Андрій Задорожний народився 13 серпня 1978 р. на Донеччині, але останні роки разом із сім'єю проживав на Волині. Загинув 1 серпня 2014 р. в селі Петрівське Донецької області, неподалік від місця свого народження.

Духовенство молитовно вшанувало Лесю Українку

3 нагоди 104-ї річниці смерті української поетеси, з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла духовенство 1 серпня відслужило заупокійні літії.

За повідомленням сайту Vpba.org, на Театральному майдані Луцька, перед пам'ятником Лесі Українці, старший інспектор Волинської православної богословської академії ієромонах Іларіон (Зборовський) очолював панахиду. Після цього відбулося покладання квітів.

Ушанувати пам'ять видатної поетеси прийшли виконуючий повноваження міського голови Григорій Пустовіт, інші представники влади та громадськості.

А в с. Колодажне Ковельського районного деканату, де письменниця проживала дитячі та юнацькі роки, настоятель місцевої парафії Святителя Миколая Чудотворця протоієрей Іван Оринчак служив панахиду в літературно-меморіальному музеї.

Лариса Косач-Квітка померла 1 серпня 1913 р. в м. Сурамі (Грузія).

Капелан привітав військовиків аеромобільних сил України

2 серпня, у день пророка Іллі, який вважається покровителем десантників, настоятель парафії Преподобного Іова Почаївського в Луцьку священик Олександр Вронський привітав захисників із їхнім професійним святом.

На підвір'ї храму о. Олександр відслужив молитву за Україну та помолився за воїнів, окропивши їх освяченою водою. Душпастир подякував за те, що бійці не пустили ворога далі й оберігали нашу країну, та побажав Божого благословення, міцного здоров'я і достатку в усьому.

Владика привітав поліцейських

3 нагоди другої річниці створення Національної поліції України митрополит Луцький і Волинський Михаїл 5 серпня взяв участь в урочистих заходах.

Розпочалося дійство на Театральному майдані, де було організовано виставку поліцейських автомобілів. Потому відбулося нагородження кращих поліціантів у клубі ГУ НП у Волинській області.

Архієрей: слова можуть мати більшу силу, ніж дії

Митрополит Михаїл розповів, як потрібно спілкуватися з ближніми, щоб то було душекорисно. Владика говорив про це під час проповіді 6 вересня, у неділю 9-ту після П'ятдесятниці, на завершення Божественної Літургії у кафедральному соборі Святої Трійці.

Слово може сильно впливати на людину, зазначив високопреосвященний. Дар мовлення у нас від Бога, слово Якого здатне матеріалізуватися. «І сказав Бог: „Нехай буде твердь (небо)...“» – читаємо в Книзі Буття (1:6). Ми ж створені за образом і подобою Божою, тому й наші слова теж мають певну силу.

Помічено, що словом можна образити сильніше, ніж фізичною дією. І таких ризиків на серці, на душі ми залишаємо багато. Внаслідок цього людина може хворіти. Тому слід стежити за тим, як спілкуємося одне з одним.

Продовження на с. 3

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2

Треба намагатися «возвеличувати» людину, тоді вона тягнутиметься до чогось більшого і прекраснішого, наголосив архієпископ. Належить відбирати слова правдиві, але підбадьорливі.

Ковельська парафія вперше організувала дитячий табір

Православна громада Різдва Йоана Христітеля, що в райцентрі, провела табір «Духовність» для вихованців своєї недільної школи. Одноденний захід проходив 7 серпня в урочищі Ліси поблизу с. Скулін Ковельського районного деканату.

Настоятель парафії священник Станіслав Беспалов невимушено спілкувався з дітьми, разом молилися. Звісно, були й інтелектуальні та спортивні ігри, вчилися розпалювати вогонь, готувати юшку.

Ділячись враженнями з інформаційною службою єпархії, душпастир висловив впевненість: у підсумку табір допоміг учасникам зав'язати нові знайомства, здружитися, корисно й весело провести час у православному дусі, набравшись духовної наснаги й патріотизму.

Духовенство вшанувало розстріляних красносадівців

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл 8 серпня очолив заупокійну літію перед пам'ятником українцям, які загинули під час польсько-українського протистояння в 1943 році у тодішньому селі Красний Сад Горохівського деканату. Із високоспреосвященним служили благочинний протоієрей Андрій Сидор та духовенство деканату.

У слові владика закликав краян досліджувати й пам'ятати такі трагічні події. Важливо вивчати нашу історію і жити так, аби не повторювалися жахіття, скоєні грішниками.

19 квітня 1943 р. (це був якраз православний Великдень) поляки розстріляли 103 жителів зі 116-ти, які проживали у цьому селі. Нині Красного Саду не існує, його територія входить до складу с. Михлин. Де колись налічувалося 26 дворів – залишилася одна мурована господарська споруда, криниця та напівзруйнована дерев'яна хата.

На старому кладовищі, на місці розстрілу красносадівців, 2012 р. владика Михаїл освятив пам'ятний знак. На монументі викарбувано імена загиблих селян.

Відспівали відомого волинського художника

На 81-му році життя відійшов у вічність український живописець та графік Анатолій Климов. 12 серпня чин похорону здійснив голова інформаційно-видавничого центру єпархії протоієрей Віталій Собко.

Анатолій Петрович Климов народився 6 вересня 1936 р. в с. Новосілки Курської області (Росія). Проте згодом сім'я переїхала на Донеччину. По закінченні художнього училища Анатолій прямує на Волинь. Протягом 1989–1991 рр. митець був головою обласної організації Спілки художників України.

Красу нашого краю він описував у своїх роботах. Це, зокрема, «Василівська церква», «Волинська фортеця», «Будинок Лесі Українки в Колодяжному» та ін.

Архієрей: Всевишній, подарувавши свободу, надав право обирати

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл під час проповіді 13 серпня, у неділю 9-ту після П'ятдесятниці, на завершення Божественної Літургії у кафедральному соборі Святої Трійці пояснив, що Господь, створивши людину за образом і подобою Своєю, залишив за нею свободу вибору.

Високоспреосвященний пояснив, що Всевишній подарувавши нам свободу, не зробив її безмежною, але надав право обирати. Ми рухаємося життєвою дорогою, постійно обираючи: сказати щось хороше чи погане, зробити добрий вчинок чи навпаки, наголосив архієрей.

Але слід пам'ятати, що відійшовши від Бога, не потрапимо у Царство Небесне. Лише перебуваючи із Господом, ми отримуємо спасіння. Тому, скоївши проступок, «одразу кайся», – радить владика.

ПІЗНАЄМО БІБЛІЮ

НАСАДЖЕННЯ ВИНОГРАДНИКА НОЄМ

Закінчення. Початок на с. 2

лікувальним засобом, так що розглянута з цієї точки зору культура – корисна і добра.

Але допотопне людство не було знайоме з нею і з уживанням вина; вперше з усім цим довелось познайомитися тільки Ноєм, і легко могло статися, що він, не знаючи сили і дії вина, випив його більше, ніж можна було, і впав у той стан, який тут вказано. Саме слово «почав» (Переклад Сімдесяти, слов'янський переклад) показує, що він поклав початок уживанню вина і піддався сп'янінню через неусвідомлення, через незнання міри в питті вина. Навіть ці помилки праведників є найкращим застереженням проти нашої самовпевненості (1 Кор. 10:12) і найбільш дієвими ліками, коли нами оволодіває відчай і легкодухність, зважаючи на нашу гріховність (Єрем. 8:4). «Для того й описані, – говорить святий Іоан Златоуст, – не тільки чесноти синів, але і їхні гріхи, щоб ми останніх уникали, а першим наслідували».

«І побачив Хам, батько Ханаана, наготу батька свого...» Хам побачив ту саму наготу, яку болісно відчули й наші прабабки одразу після споживання забороненого плоду (Бут. 3:7) і яку через відчуття сорому прикрили поясами. Однак з боку Ноя в усьому цьому було дуже мало провини: по-перше, як видно з контексту, він зробив це уві сні, отже, несвідомо; по-друге, він зробив це вдома (у своєму наметі), куди не повинен проникати чужий нескромний погляд і де кожна людина вправі дозволити собі свободу і невимушеність дій.

«...І, вийшовши, розповів двом братам своїм». Ці слова і видають провину Хама: якби Хам був тільки мимовільним свідком такої трохі спокусливої картини і не надав усьому баченому ніякого особливого значення, то він і не зробив би жодного злочину. Але Священне Писання говорить про протилежне: «У цій поспішності розповісти те, що він бачив, братам видно глибоку зіпсовану вдачу; в учинку його видна злісна радість у приниженні батька, почуття гордості та власної переваги і відсутність відчуття сорому» (Властов). Розкриваючи досить ясно виражені тут мотиви Хама, можемо сказати, що він знущався перед братами зі свого батька, зображаючи в непривабливому світлі те, як їхній батько – такий непохитний стовп благочестя і віри – міг дійти до такого смішного стану! «Він, можливо, розповідаючи про те, що трапилося, ще знущався з посоромленого батька, не зважаючи на премудрого, який говорить: «Не шукай слави в безчесті батька твого»» (Іоан Златоуст). Він ніби був радий, що той, хто служив зразком стриманого життя і зупиняв його злу вдачу, тепер сам у непристойному стані від сп'яніння.

«Сим же і Яфет взяла одяг і, поклавши його на плечі свої, пішли задом і покрили наготу батька свого...» Цією дією вони не тільки не висловили співчуття вчинку Хама, а й знищили саму його причину. Оскільки Хам виявив порочну схильність і зіпсовану увагу, відсутність поваги, остільки, навпаки, Сим і Яфет дали нам повчальний приклад здорового розуму, сором'язливості й високої синівської любові, шани до свого батька – навіть у такий винятковий момент.

Владика: дякуємо Господу за Його любов

14 серпня, у день Винесення животворчого хреста Господнього та вшанування мучеників Маккавеевих, митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив Божественну Літургію в кафедральному соборі Святої Трійці.

У проповіді владика наголосив, що Ісус Христос проявив Своєю любов'ю у стражданнях заради нас. І хресне знамено є не лише символом Його мук, а в першу чергу символом великої любові Господньої. Цей день є нагадуванням нам про Божу любов. Тому сьогодні не просто приносимо осяяті дари, ми приносимо їх на знак подяки Творцеві.

Протягом дня у соборі побувало багато вірних. На площі перед храмом священники постійно освячували зілля, квіти, мак, мед, які приносили парафіяни.

«...Обличчя їхні були повернені назад, і вони не бачили наготи батька свого». Дрібна, але дуже характерна деталь, яка доводить, до якої міри моральної чутливості доходило почуття цих двох достойних синів Ноя.

«Ной витверзів від вина свого...»

Звідси зрозуміло, що все попереднє сталося з Ноем під час його сну, тобто без участі його свідомої волі.

«...І довідався, що вчинив над ним менший син його». «Звідки він дізнався це? – запитує Іоан Златоуст і відповідає так: – Можливо, розповіли брати, не для того, щоб звинуватити брата, але щоб пояснити справу, як вона відбувалася, щоб Хам отримав відповідне своїй хворобі лікування». Не менш мудро вирішує Іоан Златоуст й інше здивування – яким чином треба розуміти тут найменування Хама «меншим», або молодшим сином, коли достеменно відомо, що він був середнім (Бут. 9:18): «Хам, звичайно, не був наймолодшим; він був другим і старшим за Яфета, але якщо він і був старшим за нього по віку, то душею виявився молодшим, і зухвалість поставила його нижче за молодшого брата». У єврейському тексті слово «менший» висловлює порівняльну форму, а не найвищу, отже не вказує на Хама як на найменшого з усіх синів Ноя, а лише на порівняно молодшого саме стосовно Сима.

Священник Андрій ХРОМЯК,
викладач Волинської православної
богословської академії,
кандидат богословських наук

50-річчя служіння відзначив найстарший священник єпархії

Клірик кафедрального собору Святої Трійці в Луцьку протоієрей Сергій Мельничук-Мартинюк душпастирює вже півстоліття. Його священнича висвята відбулася 19 серпня 1967 р. в цьому ж храмі.

З нагоди ювілею о. Сергій очолив Божественну Літургію в нижній Свято-Преображенській церкві собору. На завершення Відправи декан протоієрей Микола Нецькар, виголосивши зворушливе привітання, вручив йому медаль «За жертвність і любов до України». Нею відзначив ювіляра Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет, згідно з поданням митрополита Луцького і Волинського Михаїла.

За інформацією з Вікіпедії, протоієрей Сергій Мельничук-Мартинюк народився 1933 р. в с. Марковичі Локачинського р-ну. Закінчив

Одеську духовну семінарію та Ленінградську духовну академію, кандидат богословських наук.

Служив у різних парафіях Волині та Полісся, а наприкінці ХХ ст. був настоятелем луцького Свято-Троїцького кафедрального собору та ректором Волинської духовної семінарії. Тривалий час викладав у цій духовній школі, у т. ч. й після її реорганізації у православну богословську академію.

Кілька років тому по-особливому відзначив своє 80-ліття, видавши книгу спогадів батька Мусія Мельничука «Моя довга страждальна дорога». Пізніше вийшло своєрідне продовження цього видання – мемуари самого священника «Мої спогади без прикрас». Книги можна придбати у Луцьку, в єпархійній бібліотеці-книгарні «Ключі» (просп. Волі, 2).

У луцькому соборі молилися за полонених і політ'язнів

За 155 українських військовополонених та 45 наших політ'язнів, яких утримують окупанти в Криму та РФ, виголошено особливу молитву за Божественною Літургією у кафедральному соборі Святої Трійці, що в обласному центрі.

З благословіння митрополита Михаїла відправу 20 серпня очолив голова інформаційно-видавничого центру єпархії протоієрей Віталій Собко.

Перед цим із пропозицією такої молитви до владика звернувся один із волинських політиків: «Просимо священнослужителів провести молебні, Літургії, присвячені нашим полоненим та політ'язням, нагадати прихожанам про наших братів у неволі... Ми переконані, що такі одночасні молитви додадуть хлопцям сили і віри. Також намагатимемося передати цю інформацію хлопцям через їхніх матерів, дружин – що за них молилися, що їх пам'ятають».

Керуючого єпархією відзначено грамотою міськради

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл одержав нагороду органу самоврядування обласного центру 23 серпня, у День Державного Прапора України.

Почесну грамоту Луцької міської ради владичі вручили «за сумлінну працю, активну громадянську позицію, вагомий особистий внесок у розвиток міста Луцька та розбудову української незалежної держави, а також з нагоди 26-ї річниці незалежності України».

Єпархія в День Незалежності

У Луцьку та інших деканатах священнослужителі й миряни взяли участь у богослужіннях і заходах з нагоди головного національного свята.

24 серпня митрополит Михаїл, канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, духовенство кафедрального собору Святої Трійці спільно з очільниками та представниками інших конфесій, які входять до Волинської ради Церков, помолилися за Україну на Київському майдані обласного центру.

Після молебню учасники заходу пройшли урочистою ходою до Театральної площі. Тут перед фотостендом героїв «Небесної сотні» та АТО владика Михаїл очолив нашіх героїв та загиблих за волю і незалежність нашої країни.

Ці фотографії – це очі дітей та чоловіків, які берегли незалежність, наголосив у слові архієрей. Саме вони заглядають у наші серця з питанням, чи продовжуємо ми берегти свою віру, свої цінності, свою державу. Це місце, де кожен повинен «сповідати» сам себе щодо свого вкладу в розбудову нашої держави та досягнення миру на нашій землі. Перед очима героїв треба собі обіцяти, що зробиш усе можливе, аби в Україні все було добре.

Перше в Луцьку міжконфесійне свято Біблії

Цей захід відбувся 24 серпня, в День Незалежності, за починком видавничого відділу єпархії «Ключі», який благословив митрополит Луцький і Волинський Михаїл, під егідою Українського біблійного товариства (УБТ).

Свято, що проходило поруч із єпархійною книгарнею-бібліотекою, розпочалося виступом протоієрея Юрія Близнюка, інспектора з питань місійної діяльності Управління єпархії нашої Церкви.

Закінчення на с. 6

ВОЛИНСЬКІ ІКОНИ

ПРОВІСНИКИ МАЙБУТНЬОГО

Іов (Кондзелевич). Пророчий ряд. Друга половина XVIII ст. Дерево, левкас, темпера, олія, гравіювання, сріблення. Походить із церкви Святого Миколая селища Локачі.

У християнському мистецтві з усіх персонажів Старого Заповіту найчастіше зображали пророків – тих, кому дано дар віщувати чи передбачати, осяяних Богом провісників майбутнього.

Їхні зображення традиційно розміщували у куполі храму або вітарі. В іконостасі пророки представлені пророчим рядом, який символізує Церкву, що вже отримала Закон від Бога.

В експозиції Музею волинської ікони знаходиться пророчий ряд роботи видатного українського іконописця Іова (Кондзелевича). Його передано до Волинського краєзнавчого музею в 1983 році науковою експедицією під керівництвом П. М. Жолтовського.

Пророків зображено у круглих, обрамлених декоративним різьбленим медальйонах: дванадцять із них розміщені у двох трилисниках і чотири – в іконах круглої форми. У кожному з медальйонів пророки представлені попарно, їх зображення поясні.

Парування пророків довільне: Міхей подається у парі з Гедеоном, Соломон – із Мойсеєм, Аарон – із Давидом, Софонія – з Єзекиїлом, Ісайя – з Єремією, Яків – із Даниїлом, Іоїль – із Захарією, Аввакум – із Валаамом.

Пророки у більшості – з непокритими головами, зображаються одягненими в хітони і гіматії, у деяких скріплені фібулами (Ісайя), або зав'язані вузлом (Даниїл, Валаам). Тільки окремі з них подаються художником із певними визначальними деталями

одягу чи атрибутами, що характеризують їхній соціальний статус: царі Соломон і Давид – у коронах, перший – в одягах, облямованих горностаєм, другий – у кунтуші, підбитому соболом; пророк Даниїл – у пророчій «фрігійській» шапочці, Аарон – в одягах первосвященника, з жезлом у руці, Захарія – теж у священницьких одягах і кидарі.

Лики пророків вохристі, модельовані світлотінню, мають спільні риси: прямі загострені носи, широко розплющені великі карі мигдалеподібної форми очі, високі лоби з піднятими бровами. Унікаючи буденної конкретизації, художник прагне надати образам легендарно-епічної характеристики. Кондзелевичу було важливим створити образи людей високого інтелектуального вираження, прозорливої мудрості, щоб прославити силу думки і могутність розуму.

Цьому ж підпорядкована ще одна смислова деталь: кожен із шістнадцяти зображених пророків тримає розгорнутий сувій, на білому тлі якого чорною фарбою зроблено напис – витяг із тексту його пророцтв, «Закон від Бога». Після XVI ст. сувій і текст на ньому в іконописній традиції почали відігравати у зображенні пророків одну з першорядних ролей. Тексти містили відомості про пришествя Месії, втілення Бога, з'явлення Богородиці – «живого храму», який став умістилищем воплощеного Бога, а ще викриття народу і правителів, які відступили від Закону, пророкування майбутнього світу і звершення Бога в ньому.

У кожного з пророків є знамените висловлювання, яке визначає

головний предмет його пророкування. Кондзелевич визначає особу пророка сам, надписуючи його ім'я на сувої червоною фарбою, а далі фіксує його знаменитий пророчий вислів. На сувої Міхей вписано пророцтво про Віфлієм – місце народження Месії; у Гедеона – згадка про руно і росу як підтвердження його вибраності; у Софонії – про визволення Ізраїлю від гріха та лиха; в Іоїля – про зішестя Святого Духа. Аввакум говорить про силу віри, Валаам – про Месію, «чоловіка від Ізраїлю», Єремія – про Новий і вічний Заповіт Бога. Єзекиїль та Соломон передрікають, що вища слава світу дістанеться Діви, Ісайя пророкує народження Спасителя від Діви, Захарія – благовіщення Марії. Прообразами Богородиці, через Яку Син Божий зійде на землю, є «Ліствиця Якова», Давидів кивот (ковчег) Завіту і «жезл розквітлий» Аарона – про це йдеться у текстах на їхніх сувоях. Пророк Мойсей замість сувою тримає скрижалі з десятима Божими Заповідями.

Іов (Кондзелевич) створив шістнадцять об'єднаних емоційним піднесенням образів, що складають спільний образ духовного пориву та високого інтелектуального вираження. Пророки з Локач демонструють найвищий рівень професійного іконописця Волині XVIII ст. і є продовженням ренесансних традицій в українському мистецтві, які майстер Кондзелевич зумів органічно поєднати із новими впливами західного малярства.

Ангеліна ВИГОДНИК,
 провідний науковий співробітник Музею волинської ікони

СВЯТИНІ ВОЛИНИ

Відновлено храм у Грем'ячому на Цуманщині

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив чин відновлення церкви Пророка Іллі в цьому селі Цуманського деканату (Ківерецький р-н) та Божественну Літургію. Також із нагоди престольного празника у храмі 2 серпня освячено нові розписи та іконостас.

Із керуючим єпархією служили: декан протоієрей Тарас Манелюк, настоятель парафії протоієрей Андрій Гусак, духовенство Цуманського благочиння та з Рівенської єпархії.

Радість торжества розділили багато мирян. Зокрема, у Відправі взяли участь депутат облради Валентина Касарда, сільський голова Наталія Мельник.

За інформацією з Вікіпедії, Грем'яче відоме з 1556 року, коли воно належало родині князів Острозьких. Храм же, про який тут ідеться, збудовано недавно. Його освятили 1996 р.

Світлина Галини Чорній

Луцьк: у військовій частині спорудять церкву

Наш митрополит 13 серпня відправив чин заснування храму Покрови Пресвятої Богородиці та поставлення хреста у військовій частині 1141 Національної гвардії України.

Високопресвященний заповнив, що тут буде збудовано храм, адже саме тут служать справжні чоловіки, які стоять «за неньку України, за віру православну». З такими стягами у бій шли козаки.

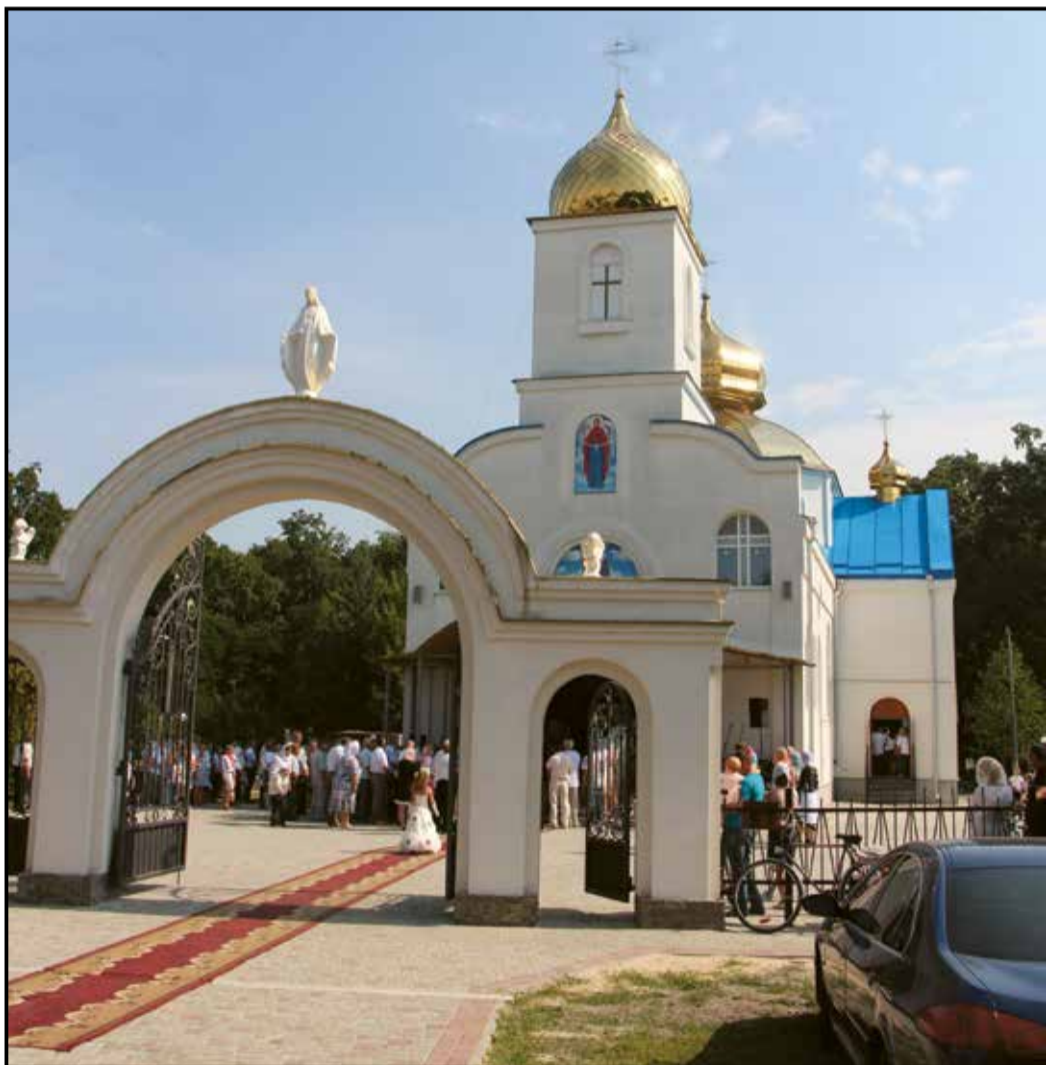
Також владика Михаїл підкреслив: «Упевнений, що це буде улюблене місце для вас, аби духовно підбадьоритися, відновитися, відпочити.

Ви можете бути впевненими, що про вас пам'ятає Церква, поважають люди і що Бог вас завжди захистить і збереже».

Із архієреєм молилися голова ГО «Військової капелани Волини» протоієрей Михайло Бучак, настоятель майбутнього храму священник Сергій Лівончук, командир частини підполковник Василь Гуртовський, особовий склад.

Під час відправи о. Сергій із рук керуючого єпархією одержав чергову священничу нагороду.

Світлина інформаційної служби єпархії

Ківерці: у Покровському соборі – подвійний ювілей

З нагоди 20-ліття освяти собору Покрови Пресвятої Богородиці, що в райцентрі, та 10-річчя надання цьому храмові статусу собору митрополит Луцький і Волинський Михаїл 20 серпня, в неділю, очолив Божественну Літургію.

Із керуючим єпархією служили декан і настоятель парафії протоієрей Іван Семенюк та все духовенство благочиння. Архієрей відзначив благословенними грамотами та іншими церковними нагородами жертводавців, будівничих, активних парафіян.

Серед багатьох вірян у Відправі взяли участь народний депутат України Ірина Констанкевич, міський голова Володимир Жгутів, інші представники влади та громадськості.

Свято-Покровський храм у Ківерцях засновано в 1994 р. 14 жовтня 1997-го відбулося його освячення, а через 10 літ, 13 жовтня, тоді ще єпископ Михаїл надав церкві статус собору. Вже тоді в клірі парафії було чотири священнослужителі, храм став духовним центром Ківереччини, де діяло 22 парафії Київського Патріархату.

Ольга ВЕРЕМЧУК
Світлина інформаційної служби єпархії

У Божому домі при лікарні освячено іконостас та образ із мощами

З нагоди престольного свята митрополит Михаїл 9 серпня відвідав парафію Великомученика і цілителя Пантелеймона при обласній клінічній лікарні. Він очолив Божественну Літургію й відправив чин освячення іконостаса та образу цього великого угодника з часткою мощей.

Господь є головним лікарем у нашому житті. Який зціляє нашу душу, наголосив архієрей у проповіді. Адже коли вона була б дійсно здоровою, то тіло б не хворіло. «Душа людини страждає через гріхи, а від страждань душі хворіє

тіло», – пояснив керуючий єпархією. Потрібно довіритися Творцю, і тоді Він може зцілити. Високопресвященний побажав учасникам Відправи ніколи не втрачати цієї віри.

Із владикою молилися: канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, настоятель парафії протоієрей Назар Бабій, інше духовенство луцького міського та районного деканатів, перший заступник голови облради Олександр Пирожик, головний лікар Іван Сидор, медперсонал.

Світлина протоієрея Назара Бабія

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на с. 2, 3

Потому слово мали вірні різних конфесій. Представники Біблійного товариства директор західного регіонального відділення Віталій Войтович, віце-президент Василь Луцишин, Олександр Резніков та інші говорили про важливість Книги Книг для життя християнина, розповідали про діяльність УБТ. Члени Спільки християнських письменників України Юрій Вавринюк і Василь Мартинюк читали свої вірші про Святе Письмо. А працівники обласної юнацької бібліотеки провели захопливу біблійну вікторину, призи за правильні відповіді – зрозуміло, що це були Біблії, – вручали тут же. Вів програму член головного правління УБТ протоієрей Олександр Корольок (УАПЦ), співав хор під керуванням матінки Лариси Корольок.

Працівники Біблійного товариства представили Священне Писання у п'ятдесяті виданнях – для різних читачьких аудиторій.

По завершенні цієї програми відбулася заупокійна літія перед пам'ятною дошкою митрополиту Іларіонові (Огієнку), що на вулиці його імені, з нагоди 55-ліття виходу всієї Біблії в його перекладі. Службу очолював о. Юрій Близнюк.

У Полонці відкрили пам'ятник героям УПА

Його встановлено неподалік повстанської криївки у цьому селі Луцького районного деканату, на місці останнього бою патріотів з енкаведистами 26 травня 1945 р. Чин освячення очолював декан протоієрей Володимир Присяжнюк 24 серпня.

На пам'ятному знакові, який спорудили зусиллями, зокрема, громад сіл Полонка та Грка Полонка, активістів козацько-історичного куреня «Чорна рада», викарбувано імена чотирьох патріотів: Дмитро Мельник, Денис Семенюк, Микола Щегельський, Дмитро Щегельський.

У богослужінні взяли участь: військові капелани протоієрей Іван Гуреев та Андрій Мовчанюк, перший заступник голови облради Олександр Пирожик, голова райради Валентин Приходько, голова сільради Ніна Симонович, інші представники влади та громадськості.

Сьомі: освячено оновлений Будинок культури

З нагоди 26-ї річниці Незалежності України у цьому селі Луцького районного благочиння 24 серпня урочисто відкрили Будинок культури після ремонту.

На запрошення настоятеля місцевої парафії апостола Йоана Богослова священника Валерія Владика чин освячення закладу здійснив священник із сусіднього села Одерради протоієрей Юрій Хлопецький.

У відправі взяли участь голови РДА Ігор Ярмольський, райради Валентин Приходько, представники громадськості, меценати. Завершилося дійство святковим концертом.

Фестиваль дзвонів мистецтва в Луцьку

24 серпня з нагоди Дня Незалежності України та дня міста у замку Любарта вкотре проведено фестиваль «Благовіст Волині», у якому взяли участь намісник Братського монастиря Воздвиження хреста Господнього ієромонах Никодим (Смілій) та хор луцької парафії Холмської ікони Богоматері.

Передавши благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла, о. Никодим у виступі провів паралелі між минулим і сучасним, нагадавши, що коли на Київ нападали монголи, то саме дзвони сповіщали про біду. Вони ж лунали й тоді, як жорстоко розганяли Майдан у столиці кілька років тому.

Але найголовніше, що звук дзвонів торкається глибин людської душі, має сакральний зміст. Адже з давніх-давен вважається, що дзвоніння очищає простір від підступів і нападів усякої нечисті, заохочує і кликає людей до молитви, застерігає від гріховних учинків тощо.

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події – на офіційному сайті pravoslaviavolyni.org.ua

РОЗДУМИ

ЧИ ВИЗНАЄ РЕЛІГІЯ ЖАРТИ?

Хто здатний сміятися з власних недоліків, той має шанс внутрішньо вдосконалюватися. Сміх допомагає пом'якшувати життєві гострі кути, напрочуд легко і просто вирішує проблеми. Людина надмірно серйозна і без почуття гумору важко сприймається суспільством і з нею складно знайти спільну мову. Жарти вітаються у веселих компаніях і, як правило, поділяються на дві категорії: вдалі та не дуже. До першої належать ті, що відповідають темі розмови і підсилюють її пізнавально-виховне значення. Проте виникає резонне питання – чи доцільно жартувати на релігійну тему? Хтось категорично заперечить, а хтось залюбки підтримає такий гумор.

Доба атеїзму спеціально провокувала мажоран на популяризацію веселих історій щодо священників, церкви, релігії. Ідеологічні відділи продукували масу гидких анекдотів, відбувалося системне приниження проповідників Божого слова й ролі Законів Святого Письма. Час, як відомо, зумів розставити логічні акценти і в цьому непростому питанні.

Нині й самі панотці, звертаючись до парафіян, розповідають з амвону анекдотичні ситуації з життя мирян. Їх дійовими особами є не тільки прості смертні, а й святі, праведні особи. Чи можна допускати такі словесні «вольності» у храмах – питання далеко не риторичне й вимагає глибшого вивчення.

Жінка-богослов з Аугсбурга (Німеччина) Катаріна Гемінга, виступаючи з лекцією про зв'язок релігії та гумору, підкреслила, що «традиційно гумор і сміх високо цінуються в більшості релігій». Проаналізувавши кілька конкретних прикладів використання гумору в Священному Писанні, вона зазначила, що Християнство ніколи не виступало проти того, щоб люди сміялись і раділи. Радість, сміх, гумор – незмінні складові повноцінного життя християн. Віра в Бога і саме служіння Ісусові Христу – радісні, вони приносять задоволення і дають людині незвичайну втіху життя, яка пов'язана зі сміхом та усмішкою. Теолог підкреслила, що гумор досягає успіху в релігійній сфері та є необхідним внеском у розвиток людського потенціалу. Гумор, на відміну від сатири, відкрито не критикує, але тонко вказує на ті чи інші помилки.

Українська література радянської доби віднесла до категорії класиків письменника Степана Руданського, який у гумористичних співомовках висміював негативних героїв селянського побуту. Втрапляв частенько до того переліку не тільки недолюбий прихожанин храму, а й сам священник чи дяк. Висміював письменник і зажерливих крамарів, панів, п'яниць, нероб. Проте саме релігійна тема була взята на озброєння ідеологами, що завзято проповідували атеїзм. Нині, перечитуючи твори справді талановитого літератора, розуміємо, що принципово Степан Руданський не засуджував Божих законів, навпаки, боровся за їх сповідування, бо вірив у сім'ю священника, закінчив навчання в духовній семінарії, але став лікарем.

Віра – це для багатьох дуже серйозно. Чи можна жартувати про релігію? Можна, каже гамбурзький теолог Генріх Вестфаль.

Ви чули анекдот про двох римо-католицьких священників (яким, як відомо, не можна одружуватися)? Коли один запитав, чи вони доживуть до часів скасування безшлюбності, а другий відповідає: «Якщо не ми, то наші діти!». Хтось від такого жарту лише розсміється, а хтось запитав, чи можна сміятися з релігійних тем. Так, переконує Вестфаль у книзі «Веселе до святого», де він зібрав найкращі релігійні жарти та вважає, що «християнський панотець мусить бути радісним».

Гумор та жарти полегшують життя і дають людям можливість зробити ближчим абстрактне та моторошне. Особливо це стосується смерті, як це Вестфаль ілюструє одним із прикладів. «Священник перелякався, коли побачив у газеті повідомлення про власну смерть. Він подзвонив єпископу і звернув на це його увагу. Реакція того була шоком: «Любий друже, скажіть, звідки ви телефонуєте?»».

Ніхто не знає, чи Ісус Христос коли-небудь сміявся. У Новому Заповіті про це нічого не сказано. Оповідається про такі почуття, як сум чи радість, але про сміх не йдеться. Хто шукає посилання на сміх у Книзі Книг, той знайде їх у Старому Заповіті. Наприклад, Сара, жінка праотця Авраама. Вона одразу ж розсміялася,

коли почула, що у віці близько 90 років ще народить дитину.

Жарти й гумор упродовж тривалого часу були недозволені у церквах, хоча дотепі з церковної кафедри певною мірою мають традицію. Великодній сміх був поширеним у середньовіччі. Коли під час пасхального богослужіння лунали слова про те, що Господь воскрес, то громада сміялася з тієї причини, що воскресіння Христа віталось з полегшенням і безмежною радістю.

Водночас великодній сміх відображав і втіху, що смерть і диявол були переможені після розп'яття і воскресіння, тому громада їх висміювала. Середньовічні священники розповідали своїм парафіянам у великодній проповіді жарти й веселі анекдоти доти, доки віряни аж падали від сміху. З плином часу, коли деякі жарти вже переходили межі й ставали непристойними, великодній сміх перестали терпіти у вищих інстанціях. Сміх у церквах, хоча й не всюди, припинився, став дедалі більш рідкісним явищем.

Але що робить гумор таким важливим для релігії? Християни часто схиляються до сухого моралізму. Гарний жарт, що допомагає людині надивитися на себе збоку, спуститися на землю, є найкращим методом проти цього. Утім, попри все, жарти на релігійні теми в жодному разі не мають ображати почуття вірян.

Поширена точка зору, що Господь Ісус Христос не сміявся, бо гумор був для Нього чимсь неприпустимим. Як аргумент часто використовують той факт, що в Євангелії не описано жодного відповідного випадку. Але ж Богочоловік Христос із самого початку вільний, і абсолютно вільний. Втіленням Він свідомо обмежує Свою свободу і звільнення не потребує.

Варто зрозуміти, що є різні якості сміху. Але є, безсумнівно, сміх як форма скромності.

Євангеліє написано людьми, хоч це і богонатхненний текст. Можна припустити, що навіть якщо смішних моментів, ситуацій було більше в повсякденному житті Христа, то вони цілком могли стертися з пам'яті як неважливі.

Христос поєднує у собі дві природи – Божественну і людську. І прихильники думки, що Христос не сміявся, був завжди серйозний, і в Його мові відсутній гумор, іронія, можливо, говорять про це лише з глибокої поваги до Його Божественної природи. Але дуже важливо бачити в Христі й людські риси. Він був не тільки Богом, а й Людиною. Ми читаємо в апостола Павла в 1-му Посланні до коринфян, 9, 20–22: «Для юдеїв я був як юдей, щоб придбати юдеїв; для підзаконних був як підзаконний, щоб придбати підзаконних; для тих, що не мають закону, був як такий, що не має закону...

Для немічних був немічним, щоб придбати немічних. Для всіх я став усім, щоб спасти хоч деяких».

Тож навіть коли ми думаємо про Христа як про ідеальну Боголюдину, потрібно розуміти: аби бути зрозумілим і доступним для всіх, треба володіти всією повнотою людських якостей і з любові опуститися до рівня тих, кого прийшов урятувати. А значить і сміх, гумор, іронія як частина людської істоти неминучі в житті Христа.

У тексті Євангелія ми бачимо, що Христос постійно використовує притчі (афоризми), в них досить гумору та іронії. Притчі – це чудовий інструмент, який дозволяє співрозмовникові брати участь, співчувати, співпереживати подію, втягуючись у процес, і самостійно робити висновок, висвітлюючи розум, формуючи образне, цілісне сприйняття та прийняття висновку як частини себе. В притчі Він дає ситуацію, і людина повинна внутрішньо відчути її та знайти відповідь.

Єврейський гумор відомий усьому світу глибиною, мудрістю і життєвою практичністю («Скажіть, ребе, що буде, якщо я порушу одну із заповідей? — Що буде?! Що буде... Залишаться ще дев'ять!»). Ця риса була притаманна єврейському народу з часів Авраама і Сарри (ім'я їхнього сина Ісаак у перекладі означає «сміх»).

В Ісусі немає буянності пристрастей, ми відчуваємо стрижень – волю, яка дозволяє управляти собою, стаючи з рибалками – рибалкою, з митарями – митарем, із фарисеями – фарисеєм і при цьому внутрішньо зберігати свою сутність, не переступати Закон Отця, опускаючись самому – підносити, зводити інших до своєї висоти. Навіть будучи абсолютно вільним внутрішньо, Він міг сміятися разом з усіма з любов'ю до них, освячуючи плоть Божеством. Але Його сміх, гумор, іронія відрізнялися від загальнолюдських чистотою наміру. Абсолют гумору — це Бог. У божественному гуморі, на відміну від людського, відсутня вульгарність.

Міра, напруга душі, бадьорість і усвідомленість, цілісність, повнота і простота життя народжують тиху радість, усмішку, але не буянність пристрастей, не гомеричний сміх і плоский гумор. «...Віння тихого вітру, [і там Господь]» (3 Цар 19:12).

Легідною та щирою ніжністю позначена усмішка Божої Матері на Віфлеємській іконі. Саме вона і стала дороговказом Ісусу, Який з усміхом на вустах вів апостолів праведними шляхами. Серйозність Його намірів і до радості спасіння, вічного життя аж ніяк не знівельована легідною усмішкою Його Матері.

Віталій КЛИМЧУК
Ікона усміхненої Богородиці у Віфлеємському храмі Різдва Христового. Світлина автора

ПРОВЕДЕНО ЛІТНІЙ ЕПАРХІАЛЬНИЙ ТАБІР

Із 14 по 22 липня в урочищі Білі Береги недалеко від селища Коли на Маневиччині вже восьмий раз діяв молодіжний табір нашої єпархії. Його з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла провела духовна консисторія, зокрема інспектор з місійної діяльності протоієрей Юрій Близнюк.

Відкрив табір луцький міський декан протоієрей Михайло Онишук зі співучасно маневичького декана протоієрея Андрія Закидальського, священників Луцьких міського і районного, Ківерецького благочинь.

Понад сто таборян, переважно вихованці парафіяльних недільних шкіл, відпочивали в наметовому містечку на березі Стиру в сосновому борі, молилися в наметовій каплиці, спілкувалися зі священниками, їздили в с. Тростянець Ківерецького благочиння на прощу до чудотворної Тростянецької ікони Богородиці. А ще, звичайно, спортивні й мистецькі змагання, пісні під гітару біля

вогнища. Декотрі зі школярів уже три-чотири роки приїждять сюди, тож підрісши, тепер були курінними.

Уперше цього року тут виступали члени Волинського осередку Спілки християнських письменників України, зокрема літредактор інформаційно-видавничого центру єпархії Віктор Гребенюк

(на фото) і Наталія Добжанська-Найт. Вони читали дітям свої поетичні й прозові твори, подарували табору свої книжки, підписували придбані примірники, розповсюджували газету «Волинські єпархіяльні відомості». Письменники відзначили добру духовну підготовку юних слухачів, бо спілкування було і розкованим, і зацікавленим.

За допомоги в проведенні табору єпархіяльне управління висловлює щире подяку: Маневичькій райдержадміністрації (голова Андрій Линдюк), директорів групи компаній Торгова марка «Вілія» Євгену Дудці, директорів СГТОВ «Агропродторг» Вікторів Курачу, ДП «Колківське лісове господарство» (директор Олександр Чернишин).

Віктор ГРЕБЕНЮК

Світлина з архіву протоієрея Юрія Близнюка і Марії Добжанської

ЕПАРХІАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

4 жовтня

День висвяти: 25 років тому, 1992-го – протоієрей Віталій Антонюк, настоятель парафії Собору Пресвятої Богородиці в с. Забороль, Святого Миколая Чудотворця в с. Антонівка Луцького районного деканату.

7 жовтня

День освяти храму: 5 років тому, 2012-го, – церква Преображення Господнього в с. Змієнець Луцького районного деканату.

9 жовтня

День заснування храму: 5 років тому, 2012-го, – церква Апостола і євангеліста в с. Будище Ковельського районного деканату.

11 жовтня

День висвяти: 25 років тому, 1992-го, – протоієрей Роман Янів, настоятель парафії Святого Миколая Чудотворця в Горохові.

13 жовтня

День ангела: митрополит Луцький і Волинський Михаїл, керуючий єпархією.

День освяти храму: 5 років тому, 2012-го,

– домовна церква Всіх волинських святих Волинської православної богословської академії.

День висвяти: 5 років тому, 2012-го, – священник Михаїло Хімчак, клірик парафії Великомученика Юрія Переможця у Луцьку, капелан військової частини 9971 Луцького загону Державної прикордонної служби України.

День народження: 80 років тому, 1937-го, – протоієрей Володимир Черенюк, настоятель парафії Святого Василя Великого в с. Хорупи Ківерецького деканату.

14 жовтня

День освяти храму: 20 років тому, 1997-го, – собор Покрови Пресвятої Богородиці в Ківерцях.

15 жовтня

День народження: 55 років тому, 1962-го, – протоієрей Василь Луньо, настоятель парафії Воздвиження хреста Господнього в с. Вільхівка Горохівського деканату.

20 жовтня

День освяти храму: 10 років тому, 2007-го,

– церква Архистратига Михаїла в с. Одерати Луцького районного деканату.

21 жовтня

День освяти храму: 5 років тому, 2012-го, – церква Рівноапостольного великого князя Володимира в с. Тарасове Луцького районного деканату.

День висвяти: 5 років тому, 2012-го, – священник Вадим Колесник, настоятель парафії Апостолів Петра й Павла в с. Жабче Горохівського деканату.

22 жовтня

День висвяти: 17 років тому, 2000-го, – митрополит Луцький і Волинський Михаїл, керуючий єпархією.

27 жовтня

День освяти храму: 5 років тому, 2012-го, – каплиця Волинської ікони Богоматері у с. Куликовичі Маневичького деканату.

Щирісердечно вітаємо зі святами нашого владуки і з ювілеями – всесесних отців, братів і сестер! Хай Бог благословляє усіх вас на многії і благії літа!

ОФІЦІЙНО

Протоієрея Михайла Бучака призначено головним військовим капеланом єпархії (указ № 34 від 26 червня 2017 р.

Священника Михайла Хімчака призначено капеланом військової частини 9971 Луцького загону Державної прикордонної служби України (№ 36 від 15 серпня).

Священника Мирона Петрину звільнено від обов'язків капелана обласного дитячого територіального медичного об'єднання та настоятеля його каплиці Святого Миколая Чудотворця, а **священника Андрія Шиделка** призначено на ці посади, а також зараховано до кліру Свято-Миколаївської парафії, що в Луцьку (№ 37–39 від 15 серпня).

Священника Миколу Гамеру призначено настоятелем парафії Архистратига Михаїла в с. Замшани Ратнівського деканату (№ 40 від 16 серпня).

Священника Ігоря Кузьмича звільнено від обов'язків настоятеля парафії Великомученика і цілителя Пантелеймона в Ковелі, а **священника Василя Скулинця** призначено на цю посаду та зараховано до кліру парафії Апостола Андрія Первозваного в цьому райцентрі (№ 41–43 від 21 серпня).

ПАЛОМНИЦТВА

30 вересня – до початківських святих: лавра – монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) – монаше кладовище – джерело Праведної Анни – жіночий монастир Богоявлення Господнього у Кременці – храм Пророка Іллі в Дубенському замку. Виїзд о 6.30. Повернення – о 20.00. Пожертва 160 грн.

14–15 жовтня – до святих Польщі: Ченстохова, Краків (для тих, хто має візу). Зголошуватися не пізніше ніж за три дні.

3–10 листопада – до святих Європи: Угорщина (Будапешт), Австрія (Відень), Італія (Рим, Венеція, Флоренція). Зголошуватися не пізніше ніж за два тижні.

Реєстрація – не пізніше ніж за день до початку прощі (якщо не зазначено інше). Виїзд на всі богомілля – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та реєстрація – у паломницькому центрі єпархії «Україна» (керівник Лариса Савчук) за тел. (050) 812-09-79.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

СЛОВО КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ – НА ВОЛИНІ

ЧИТАЙТЕ
Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (навпроти ЦУМу, біля обласної юнацької бібліотеки). Розпорядок роботи: будні – 9.30–19 год; свята, суботи й неділі – 10–17 год.

ДИВІТЬСЯ
Передача на обласному державному телебаченні «Що каже священник» (виходить раз на місяць). Слідкуйте за телепрограмою.

СЛУХАЙТЕ
Передача «Благо»: неділя, 7.30, FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).

ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ
Сайт pravoslaviavolyni.org.ua – історія, устрій єпархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, відео, газета, книги, аудіо, передруки.

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

Свідчення про державну реєстрацію: ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.

Засновник і видавець – Управління Волинської єпархії

Української Православної Церкви Київського Патріархату (Волинська духовна консисторія)
Друк – ТОВ «Волинська друкарня» (Луцьк, просп. Волі, 27). Тел. (0332) 24-25-07. Зам. 2232. Наклад 2800 пр.
Передплатний індекс 91241

РЕДАКЦІЯ

Віталій КЛІМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), протоієрей Віталій СОБКО, Петро САЙКЕВИЧ (верстка)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ

43025 Луцьк, Градний узвіз, 1
volynkonsystoria@ukr.net
Час роботи: понеділок–п'ятниця (крім святкових днів), 10:00–16:00, обідня перерва – 13:00–14:00

КЕРУЮЧИЙ ЕПАРХІЄЮ

Митрополит Луцький і Волинський МИХАІЛ. Тел./факс (0332) 72-44-64

КАНЦЕЛЯРІЯ

Канцлер – протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Віце-канцлер – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ. Тел. (0332) 72-44-64

ІНФОРМАЦІЙНО-ВИДАВНИЧИЙ ЦЕНТР

Тел. (0332) 72-21-82
Голова центру – протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність єпархії)
infosluzhba@ukr.net

Сайт – pravoslaviavolyni.org.ua

info@pravoslaviavolyni.org.ua

Прес-служба (співпраця зі ЗМІ) – прес-секретар архієпископа КОНСТАНТИН (Марченко)
Моб. (096) 781-80-59. Pres-sluzhba@ukr.net

Газета «Волинські єпархіяльні відомості». Hazeta.vyev@gmail.com

Телестудія «Собор» – гол. редактор Андрій ГНАТЮК

Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО.

Тел. (095) 126-40-77. Blaho@ukr.net

Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі»

– завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО. Тел. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97
kijuchi@ukr.net

КАПЕЛАНСЬКА СЛУЖБА

Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ
Інспектор з питань місійної діяльності – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК.
Тел. (0332) 20-00-25, моб. (095) 538-05-87

ПАЛОМНИЦЬКИЙ ЦЕНТР «УКРАЇНА»

Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, моб. (050) 812-09-79

СКЛАД-МАГАЗИН ікон, риз, церковного начиння тощо

Директор Богдан ТИШКЕВИЧ. Луцьк, просп. Волі, 2. Моб. (066) 217-25-58
Час роботи: понеділок–п'ятниця, 10:00–18:00,
в суботу – 10:00–15:00, обідня перерва – 13:00–14:00.

ЩО ЗРОБИЛИ ЗА РІК ВІЙСЬКОВІ СВЯЩЕНИКИ

ГО «Військові капелани Волині» з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла 21 серпня провела в обласно-му центрі звітно-виборчі збори. Окрім духовенства у них взяли участь миряни-волонтери.

Розпочався захід із подячного молебню у кафедральному соборі Святої Трійці, який очолив канцлер єпархії протоієрей Микола Цап. З ним служили декани та військові священники.

Збори проходили в актовому залі Волинської православної богословської академії. Голова організації протоієрей Михайло Бучак підсумував її діяльність протягом року та поділився планами. Зокрема, було зазначено: 23 священники служили в ротаціях у зоні АТО, шість душпастирів доправляли гуманітарну допомогу на Схід країни, було здійснено 12 волонтерських поїздок до військово-службовців, шкіл, дитячих садків та інтернатів.

Капеланів, які служили дві ротації і більше, нагороджено спеціальними відзнаками організації. А кільком волонтерам із благословіння Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета вручили медалі «За жертвовність і любов до України».

На завершення перед учасниками зборів виступили добровольці артдесанту «Вбережу», який неодноразово разом із капеланами побував на Донбасі.

Ольга ВЕРЕМЧУК
Світлина інформаційної служби єпархії

ОФІЦІЙНО

ВІДБУЛОСЯ ЗАСІДАННЯ ВОЛИНСЬКОЇ РАДИ ЦЕРКОВ

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл взяв участь у черговому зібранні ВРЦ, на якому прийнято ряд вагомих рішень. Захід відбувся 16 серпня в овалному залі ОДА.

Очільники і представники Церков обговорили та прийняли два звернення до Верховної Ради України, Кабінету Міністрів, депутатів ВРУ

від Волині щодо внесення змін і доповнення до Податкового кодексу України, Законів України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» та «Про оплату праці» в релігійних організаціях; щодо неприпустимості законодавчого впровадження ідеології одностатевих відносин

через Стамбульську конвенцію. Також ухвалено звернення до Сейму Республіки Польща стосовно ставлення до кривавих подій на Волині у 1943–1945 рр.

Під час засідання, коли обговорювали різні питання, керуючий єпархією вніс дві пропозиції. Зокрема, архієрей наголосив, що потрібно

провести перевірку інформації, яка виکارбувана на пам'ятних знаках і хрестах, установлених загиблим під час україно-польського протистояння, і внести уточнення. Як зазначив високопреосвященний, не всі написи на таких меморіальних знаках правдиві. Є такі, де зазначено завищену кількість загиблих. Пам'ятники ж повинні слугувати місцем згадки і вшанування загиблих, а не місцем розпалу ворожнечі.

Також владика зауважив, що потрібно змінювати акценти у святкуванні дат визволення Волині від загарбників. Це архієрей пояснив тим, що на нашій землі неодноразово були різні окупанти. «Визволилися від одного, прийшов інший», – підкреслює митрополит. Варто було б згадати усіх полеглих, хто захищав наш край, у день Покрови Пресвятої Богородиці, коли відзначаємо День захисника України і молимося за усіх, хто загинув, захищаючи нашу землю.

Окрім того, перед очільниками та представниками Церков виступив голова ОДА Володимир Гунчик, який оголосив план заходів до Дня Прапора та Дня Незалежності України та закликав духовних провідників до єдності під час проведення святкових дій.

Ольга ВЕРЕМЧУК
Світлина інформаційної служби єпархії

ВАРТО ЗНАТИ

ВОЛИНЯНИ ВІДЗНАЧИЛИ ДЕНЬ ХРЕЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ

Священнослужителі й миряни нашої єпархії 28 липня побували в Києві, взявши участь у хресній ході з нагоди свята рівноапостольного великого князя Володимира та Дня хрещення Київської Русі-України.

Розпочалося торжество Божественною Літургією в кафедральному Свято-Володимирському соборі, яку очолив Патріарх

Філарет. Серед єпископату нашої Церкви з ним служив, зокрема, митрополит Луцький і Волинський Михаїл.

Багатотисячне шестя розпочалася близько 12 години та рухалася від собору на Володимирську гірку. Традиційно волинське духовенство передувало у цій багатолюдній процесії.

Перед пам'ятником рівноапостольному відслужили молебен за Україну.

Цьогоріч участь у ході взяли воїни АТО та капелани, а також дружини і матері загиблих воїнів.

Ольга ВЕРЕМЧУК
Світлина інформаційної служби єпархії

